

artspacetlv.org

תערוכת 9 קירות אמן אוצרת: דליה דנון

איילת ריזה

בתערוכה מוצגים ציורי נוף אקספרסיביים המהווים את הסביבה בה כמו מתרחשת עלילה תיאטרלית רגע לפני שנכנסים אל תוך הבית, אל תוך הנפש. העבודות ארוגות אלו באלו ומבקשות לתת מקום וזמן מופשטים לסצנות המתוארות, כמו מן תחושה מוכרת אך מסתורית. כזו הכמעט נוגעת, אך ברגע האחרון שבה אל הלא נודע, התחושת. העבודות מבקשות לעמת את הצופה עם דימוי טוטאלי, לטשטש את המציאות ובו בזמן לחשוף אותה.

איה חוברס / לראות סביבי

לו היו שתי ידי / תרצה אתר

לו היו שתי ידי ארוכות יותר

הייתי על האפק מתמתחת לאטי

או מהר

וצנארי שוטחת על החול

לראות סביבי

הרבה יותר

ולסירות שעל הים הייתי מנחשת

מה יבוא

ואם יהיה אחר

ואדע שהסירות הישנות

אינן שבות לחוף,

אם הלב שבתכן אחר

ברכה גיא / דפי ספר

עבודותי עומדות על הקשר שבין הקיים סביבי לשיירי זיכרון.

אני מעלה על דפי ספרים ישנים ומתפוררים שמצאתי - "הפרוטה והירח" ו"מרי אנטואנט" - בעבוע של זעקה וגעגוע למה שקורה סביבי. דימויים של ילדות, ספרי זיכרונות, מכתבים וצילומים השאולים מתוך דפי העיתונות והאינטרנט, צילומי הרס ומלחמה.

אני בורחת לעולם שכולו פנטזיה ואשליה ומסמנת על הדפים רישומי חפצים יפים, מתוקים וכאובים, ומטעינה את החיים ביופי, מוות ופרידה.

המוות מפרטט עם היופי השברירי של הנייר. אני מטלטלת כל הזמן באיזון הדק שבין סדר לכאוס, בין החיים למוות ובין החומר והרוח, נוגעת באסור.

גדי צדר

עבודותיו של גדי נוצרות משכבות של צבע ושל משמעות. הוא משתמש כמצע בשלטי פרסום צבעוניים (שבכובעו האחר, כפרסומאי, יוצר בעצמו או עושה שימוש בשלטי פרסומת אחרים) ועליהם הוא יוצר גריד פופי אשר חותר תחת המוצר הפרסומי, באופנים שונים "מתחשבן" איתו והופך את משמעותו. העבודות מטפלות בעולם שיווקי שעליו מונחות פיסות מציאות אישית, מורכבת, בעלת הומור עצמי ומקצבים משתנים.

חגית קזיניץ, טכניקה מעורבת על 11 קנבסים, 2017

התהו והאין , Chaos and Nothingness

"נאחזת בדברים שכתב המחזאי והמשורר לורקה, בתארו את המושג "דואנדה", כשדיבר על ההשראה של אמן: יסוד המסתורין מול העשייה המבוקרת, כוחות המשיכה המנוגדים הנאבקים על נפשו של האמן, התהו והסדר.

המקום שבו הכן והלא של הדברים, נכונים באותה מידה.

השאיפה לשבירת הצורות המסורתית ולתהו, הקודם בהכרח לבריאה חדשה.

ה'דואנדה' הוא כח ולא פועל, הוא מאבק ולא מחשבה, מאבק גלוי שהוא מקיים עם האמן על סף הבור ממש, ומותיר אותו פצוע.

הוא לא חוזר על עצמו, כשם שלא חוזרות על עצמן צורות הים בסערה."

תורת היחסים / חגית קזיניץ

תורת היחסים

המתקיימים בין האפל

למואר, בין ההרס לנרקם מחדש

המאבק האינסופי בין כחות,

הריק השואב לתוכו את החמר,

המתח שבין דבור לשתיקה

בין הגוף הפועל לנפעל

כח האדמה הפושט ולובש צורה

מעל, ומתחת לפני השטח,

כח המשיכה

טסי כהן פפר

הדיציפלינות שונות, החומרים מגוונים, המצעים שונים, היוצרת אחת. החיבור מתקיים במהות, בדרכים השונות בהן לפעמים שולט הפירוק, לפעמים הצמצום. כמגורים בחדרים שונים של הבית; זאת הפעילות האומנותית שלי - כחוט השני שביניהם, המוביל ללב העניין: האילוזה של התנועה המתקיימת בדומם המוצק, כמעט חפץ, מינימליסטי (פיסול), ובין הדומם השכבתי, קווי, עמוס ומונוכרומטי (רישום, ציור).

לוסי אלקויטי

תהליך העבודה בטכניקה המוצגת נבנה באיטיות ונמשך על פני זמן. מרתק אותי לראות את הדימוי עולה מתוך המים אחרי החשיפה לשמש. החשיפה לשמש מטעינה באנרגיה, יוצרת צריבה עדינה, מיטיבה. בניגוד ל"יחסי הציבור השליליים" שהיא מקבלת בשנים האחרונות. שכחנו מה כוחה של השמש כישות אדירה של כוח מרפא ומצמיח. השטיפה נעשית במים כדי להשלים את התהליך הכימי ומתקבלת יצירה שעוברת בין שני יסודות - אש ומים. הניגוד בין הצבע הכחול, הנחשב לצבע קר, לבין השמש החמה מפעיל אותי בגוף עבודות זה. הציאנוטייפ עונה על דרישה ורעב ויזואליים. "אני עושה כי זה יפה". האם לעשות "יפה" זה מספיק הצדקה אמנותית? בעיני כן. יש בו יופי פשוט, שאין להתווכח לגביו או להתנצל. היופי לגיטימי ומספיק כדי להצדיק יצירה. יש דברים שמבקשים להישאר כמו שלוש נקודות בסוף משפט והציאנוטייפ מאפשר את זה, יוצר הדהוד. בהיותו טכניקה מן העבר, הציאנוטייפ משמש אותי בכדי לבדוק ביטויים ביחס לזמן; הווה, עבר, היסטוריה וזיכרונות.

לילי פישר

"היעדר ההכרה של אבי בביטוי האמנותי שלי כואב. אני יוצאת לראות ולחוות את החיים אחרת ממנו. הוא יצר עבורי מסלול - ואני לוקחת את הדרכים הצדדיות. מכאן שהעבודות שלי עוסקות גם בגעגוע וגם בפנטזיה. אני בונה סיפורים מפרגמנטים שלא מבוססים במציאות ומלקטת שברי זיכרונות שאינם בהכרח שלי. זהו קו ההגנה שאני בונה להתמודדות עם הפחדים והחרדות ועם תחושת הזרות המאיימת. אבא זקן במבט ילדי יושב באין אונים, מולו אקדח שלוף מתוך מכונית. מאחוריו חלון במסגרת ורודה שאפשר לברוח ולהימלט דרכו.

שחר סריג

העבודה 'הגשם הראשון' מורכבת מכמה חלקים. חלק אחד הוא מצלמת מעקב המכוונת לפסל קטן מחומר עיצוב מתקשח שנמצא במשרד ומנסה להשתלב בו. המסך המקרין מגלה מספר דמויות מניאטוריות המצויות על רכס הרים או משטח טופוגרפי. החלק השני הוא שני ציורים העשויים מגזרות נייר ומתארים באופן חופשי חלק ממיתולוגיה פרה-קולומביאנית על שבעת אלי המוות המשתתפים במשחק כדור, המאגד בתוכו בידור, מוות ומיתולוגיה בצורה טעונה - המקור המודרני של כדורסל הומצא ביום גשום.

חלקים נוספים מציגים בד קטיפה מלא בבגדים ומצעים ישנים ובובות צל שעשינו איתם הצגה על כפר קטן שנמלט מרוח רפאים, שהיא למעשה ילדים בתחפושת. כל אלה מתקשרים דרך המעשה של מיתולוגיה, הטענה והמעשה של יצירת סיפורים.